

[Poul Møller.]

Mener den højtærede finansminister, at der i mellemtiden, fra juni til nu, er sket så væsentlige forbedringer i landets hele økonomiske stilling, at det kan begrunde dette nye skøn? Eller mener den højtærede finansminister ligesom den højtærede økonomi- og arbejdsminister, at vi her i landet nærmest træder vande? Er det tilfældet, at vi kun træder vande, har jeg vanskeligt ved at se, at man i løbet af disse måneder kan nedsætte kravene så væsentligt i henhold til regeringens egen politik. Det er muligt, den højtærede finansminister vil hævde, at arbejdet med besparelser til den fornødne overdækning i 1957—58 kan fortsætte efter folkepensionsforslagets vedtagelse, men er det dog ikke at stille tingene på hovedet? Vi har hele tiden regnet med, at den almindelige økonomiske overdækning i henhold til regeringens egen økonomiske politik måtte have fortrinsret fremfor folkepensionsdækningen, at det var det, der først skulle sikres, først skulle klares, før man gav sig i lag med at skaffe de penge, der var nødvendige til afholdelse af nye offentlige udgifter. Er dette synspunkt forandret, eller bygger dette forslag på en misforståelse? Det er klart for alle, at folkepensionen i alle tilfælde ikke skal træde i kraft før 1. oktober 1957, altså et halvt år ind i næste finansår. Der er derfor god tid for det høje ting til at finde de nødvendige besparelser, og vi vil såvel i folkepensionsudvalget som i finansudvalget være villige til at medvirke hertil under forudsætning af, at der ydes os den fornødne tid. Folkepensionsforslaget behøver jo ikke at vedtages nu. Lad os først hente de penge, der er nødvendige til at finansiere forslaget, og derefter vedtage det.

Nogle af de omtalte besparelser er iøvrigt af en sådan karakter, at de kun vanskeligt kan bære navnet besparelse, deres fortræffelighed som statsindkomster iøvrigt ganske ufortalt. Men det har næppe været tingets hensigt, i hvert fald ikke mindretallets mening i foråret, at portoforhøjelser opfyldte betingelsen om besparelser. Nu har jeg i dagspressen set, at man i udvalget angående lovforslaget om portoforhøjelser er nået frem til en tanke om, at man skulle indføre landsporto over hele landet, altså opheve al lokalporto. Jeg skal ikke tage

stilling hertil, men blot sige, at som folkepensionsfinansiering er det noget ulogisk nu at sige, at københavnernes eller de, der hidtil har kunnet sende breve med lokalporto, skal betale større folkepensionsbidrag end de mennesker, som ikke tidligere har haft en lokal portoordning at kunne drage nytte af. Det er i det hele taget en noget løs finansiering af en så væsentlig permanent udgift som den, vi her står overfor, finansministeren foreslår.

Det har hele tiden været tanken, at finansministeren ville have overskud på selve folkepensionen; udoer det overskud, som finansministeren mener er nødvendigt af hensyn til valutasituationen i almindelighed, har finansministeren haft den anskuelse, at folkepensionsordningen ville medføre et merforbrug, der måtte neutraliseres ved, at der i denne ordning også var et overskud. Denne tanke er vel opfyldt for det første år, 1957—58, men den er droppet eller udskudt for 1958—59 og årene fremefter.

Jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister, hvormed man begrunder, at man i sommerens løb har givet op overfor en sådan overfinansiering med hensyn til selve folkepensionsordningen. Under alle tidligere offentlige og lukkede drøftelser var det endvidere meningen, at halvdelen af folkepensionsordningens udgifter skulle betales ved bidrag og halvdelen ved besparelser. Nu er man nået til en anden fordelingsprocent. Også her vil jeg spørge: Hvorfor har man ændret dette? Der er jo tid nok for det høje ting; folkepensionssagen haster ikke; der er ingen saglig begrundelse for at sige, at folkepensionens vedtagelse i september er nødvendig, når vi alle er enige om, at den først skal træde i kraft 1. oktober 1957. Lad os derfor give os tid til at finde frem til en sikret og for befolkningen forståelig finansiering. Kan besparelserne ikke hentes på andre udgifter, er der endelig den mulighed at billiggøre selve folkepensioneringen, så vi med god samvittighed kan stemme for den.

Der er også andre ting indenfor dette kompleks, som presser på, og som vi må have tid til at overveje. Der er fradragsreglerne for privatpensionisterne, som udvalget jo atter må drøfte, bl. a. foranlediget af en række henvendelser til udvalget. I